

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Skrifter i Udvalg

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 42.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426999062144.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

ELSKOVSDIGTE

TIL LAURA

I

Søde! sig, hvornaar skal jeg dig finde?
Alle mine Tanker til dig rinde,
Lille, blonde, barnlig blide Mø!
Smalle Jomfru med det store Øje!
Dig jeg ser paa Aftnens røde Høje,
I den blanke Nat paa dig jeg tænker,
Naar jeg stirrer i den dybe Sø.

O letskriddende, snehvide Pige!
Jeg saa meget haver dig at sige,
Hvordan jeg saa trolig dig har søgt.
Gaar jeg ensom i de tavse Lunde,
Mine vaagne Drømme til dig stunde,
Og i skønne Morgenfantasier
Har jeg tit fortrolig med dig spøgt.

Hisset, hvor de fly, de hvide Duer,
Hvor mod Vest det fjærne Blaa jeg skuer,
Aner jeg, du har din stille Bo.
Korn for dine Kyllinger du spreder,
Mon da ogsaa efter mig du leder?
Savner mig din stille Pigetanke?
Rene Jomfru, ja det er min Tro.

43 Men naar under Sommerfuglens Vinger
Pinselilien i Blomster springer,
Blinkende med Duggens klare Daab,
Mon da Markens lille, brune Flyver
Atter for den længselsfulde lyver,
Naar om dig dens Nattefløjte sværmer?
Stille Jomfru, nej det er mit Haab.

II

Skøn Jomfru har det grønne Silke strammet,
Let over femte Finger Traaden rinder,
Hun syr i Krans af Roser og Kærminder
De søde Ord, som hun saa tit har stammet.

Det spæde Ledemod mit Øje binder.
Som udi Faarehjorden Dæggelammet,

Som et uskyldigt Barn, der bliver ammet,
I Søstreflokken jeg den mindste finder.

Naar jeg paa Harpen hører hende spille,
Og hendes Toner Drømme hos mig vække,
Og gennem gyldne Strænges røde Gitter

Det hulde Blik til hendes Elskte titter,
Da rører mig saa tit den samme lille,
Der næsten over Evne sig maa strække.

Naar Lyset flammer rødt i dunkle Stue
Og lange Skygger rundt paa Væggen sætter,
Fra Ruden flyver ud den arme Flue,
Saa højt den sine Silkevinger letter.

44 Den hvirvler sig om Glansen i en Bue,
Ret aldrig den det søde Skær forgætter,
Men Farten mod sin lille Sol den retter,
Indtil den aander ud i heden Lue.

Saa maa jeg mig i Krese stedse svinge
Rundt om dit Øjes englelyse Stjerne,
Skønt i mit Bryst det sender Luepile.

Det søde Baal jeg flygtede saa gærne,
Og dog saa gærne vil jeg ved det hvile,
Til Graven dækker mine brændte Vinger.

DEN ENBENEDE

Fy, skammer jer dog, I uartige Dreng!
Og lader en enbenet Stakkel i Ro!
Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
Vor Herre vil lade ham løbe paa to.

Mig Himmelen ogsaa lod smage den Lykke,
At hoppe som I over Grøfter og Sten.
Ej stedse jeg saa haver hinket ved Krykke;
Ej stedse var dannet af Træ mit Ben.

Da hvilte jeg med min Marie i Skoven,
Hist henne bag Bøgenes skyggende Læ,
Mens Fuglene sang saa lifligt foroven.
Nu er mit Ben af det samme Træ.

Ja der jeg hvilte med Pigen i Armen,
Bestraalet af Solens velsignede Lys.
O! Blodet mig løber saa varmt i Barmen
Ved Tanken om disse saa brændende Kys.

45 Men da nu Sangen i Lundene døde,
Og Bladet saa gult og forkrøllet faldt af,
Da svandt og min Kærligheds Roser røde;
Naturen blev mig en gyselig Grav.

En anden hvilte med Pigen i Armen,
Beskinnet af Praasens forbandede Lys.
Hu! Blodet mig brænder som Gløder i Barmen
Ved Tanken om disse saa troløse Kys.

Saa blev jeg Soldat, med Bøssen paa Nakke,
Fortvivlet paa Fjenden jeg slog og skød.
O! hvor jeg min Gud dog nu vilde takke,
Om han mig da havde undt min Død!

Som Kegler Vennerne faldt ved min Side,
Men alle Kugler forbi mig gik,
Til sidst jeg i Græsset maatte mig vride,
Jeg en Bajonet i Knæet fik.

I Dag jeg mødte Maries Blikke,
Imens jeg lænet til Væggen stod.
Hun græd, endskønt hun kendte mig ikke,
Ellers havde hun grædt det røde Blod.

En Skilling hun gav mig, og den jeg gemmer;
Det Lønningen er for min Kærlighed;
Og Synet af den mig saa underligt stemmer,
Jeg tænker saa meget, saa meget derved.

Fy, skammer jer dog, I uartige Dreng!
Og lader en enbenet Stakkel i Ro!
Slet ingen af eder kan vide, hvor længe
Vor Herre vil lade ham løbe paa to.

DEN GAMLE ELSKER

Og naar jeg nu bliver en gammel Mand,
Og mit Skæg er hvidt;
Naar Piben jeg holder med stumpede Tand,
Og hviler mig tit;

Og naar jeg en lille Papakalot
Paa Hovedet har,
Og ikke kan læse Aviserne godt
Foruden Glar;

Og naar du sidder, en gammel Viv,
Og har glemt din Sang,
Og ejer ej mer dit smækre Liv
Og din Jomfrugang;

Dit Hoved ligner en Bøg i Høst
Efter Regn og Blæst;
Du dølger et Lig af dit yndige Bryst
Med en sort Modest:

Da slumrer jeg engang sødelig ind
Og bliver saa blid,
Mens Fluerne surrer omkring min Kind
Ved Middagstid.

Da kommer en Drøm fra min Ungdomskaar
Til min Lænestol,
Efter dig jeg en inderlig Længsel faar,
Du Kvindernes Sol!

Da ta'r jeg min Stav, da ta'r jeg min Hat,
Og vandrer min Vej;
Om dit Hus jeg finder ved Dag eller Nat,
Det ænser jeg ej.

47 Jeg vandrer af Sted, saa godt jeg kan
Med de vaklende Knæ,
Og drikker af Bækkens det klare Vand
Med min Ryg til et Træ.

Og naar du da strikker med dine smaa
Ved det store Bord,
Med eet det banker pludselig paa,
Før du ved et Ord.

Da kommer en skikkelig gammel Person,
Hans Tinding er bar,
En underlig, sørgelig, lystig Patron,
To Roser han har.

Den ene sætter han i dit Bryst,
Den anden i sit,
Og ser paa den aldrende Viv med Lyst,
Og hviler sig lidt.

O Lina! huldsalige Lina min!
(Saa raaber han ud),
Lad mig hvile her ved din fagre Ruin,
Før mit Lys gaar ud.

Og hvor er din Barm, saa rund og saa fuld?
Du sølvergraa!
Du havde vel hundrede Krøller af Guld,
Nu har du saa faa.

Du var en Due saa mælkehvid;
Jeg var en Ørn.
Vor Alvor tog den løbende Tid!
Nu er vi Børn.

48 Op lystig! flet os et Silkegarn!
Væk med Forstand!
Kom lystig i Haven, du gamle Barn!
Med den lystige Mand.

To Skamler dem vil vi sætte os paa
Med barnlig Hu;
Og Sommerfugle, de røde, de blaa,
Dem fange vi nu.

Som Svalen bygger en Rede fin
Paa styrtede Mur,
Saa vil jeg nu her i det skønnes Ruin
Slaa op mit Skur.

Og naar de da visne, de Roser to,
Saa visne vi med.
Vi ville da sove sammen i Ro,

I en evig Fred.

ROMANCE

Da Vaaren med Blomster og Fugle kom,
Og Frøerne kvækkede rundtenom
I Kæret,
En Ridder førte sit Skib i Havn;
Højt flagrede Silkeflaget i Stavn
For Været.

Han steg paa det bøgebevoksede Næs,
Da skreg i Luften de vilde Gæs
Foroven;
I Hornet han blæste for Slottets Grav,
Saa Bøvtastenene Genlyd gav
I Skoven.

49 En Vægter tren over Porten frem:
»Hvo gæster den vældige Ridders Hjem
Og Volde?«
»Sig, Dreng! hvor lider den Rose skær,
For hvem der er brækket ti Tusind Spær
Paa Skjolde?«

»Den Jomfru baldyrer sin Sko til Dans;
I Morgen hun lægger sin Jomfrukrans
Og Bælte.«
»Saa frisk, mine Gutter, gør Skibet flot!
Selvbuden til Gilde var aldrig godt
For Helte.«

Saa fore de atter al Verden om,
Til Blaamænds Land og det hellige Rom
Med Vælde.
Og alle de Kæmper, som kom dem nær,
Hel djærvelig med deres skarpe Sværd
De fælde.

Da atter fra Busken i Thules Vang
Smaafugle fløjted en Elskovssang
Vemodig,
Da styred de Dragens forgyldene Fjæs,
Hvor Skoven stod ved det enlige Næs
Saa frodig.

Rask over Slottets Grav han sprang,
Og stødte paa Porten, saa Malmet klang,
Med Aaren:
»Hvor lider i Slottet den unge Viv?
Hvad bruger den hulde for Tidsfordriv
I Vaaren!«

50 »Vor Frue hun stikker en Skjorte skøn,
Deri vil hun bære sin liden Søn
Til Daaben.«
»Kom, frisk da, Dreng! til Vaabenbrag!
Ej Børneskrigen er Mænds Behag.

Til Vaaben!«

Saa fore de atter vor Jord omkring
Og kørte med fremmede Kæmper i Ring
Paa Havet.
Tit sloge de Præsten i Messesærk;
De gjorde sig baade hos Læg og hos Klerk
Begavet.

Da Græsset atter var grønt i Nord,
Igen han vandrer paa Thules Jord
Til Næsset.
Men, førend han kom for den høje Port,
Han møder en Baare, med Skrinet sort
Belæsset.

»Hør sig mig, I Kvinder i sorten Lin,
Hvo ligger hist i det lange Skrin
Saa stille?«
»O Jammer! se her i det snævre Rum
En Moder, som kryster i evig Slum
Sin lille.«

»Ha, Svende! vogter jeg vel for at le
Ad min sidste Taare, som her I se
Mig skjule;
Men følger mig tyst til urolige Strand.
Lev vel for evig, mit Fædreneland
I Thule!« -

51 Nu spredte de Sejlet for Nordens Blæst
Og droge bestandig fra Øst til Vest
Paa Vandet.
Saa mødte dem tyve Snækker mod en.
Nu rulles af Bølgen hans snehvide Ben
I Sandet.